LIBRIS | We know books

NICHOLAS
SPARKS

MESAJ DE DEPARTE

editura rao

LIBRIS | We know books

PROLOG

Sticla a fost aruncată peste punte într-o seară călduroasă de vară, cu câteva ore înainte să înceapă ploaia. Ca toate sticlele, era fragilă și s-ar fi spart dacă ar fi căzut de la o înălțime prea mare. Dar sigilată cum se cuvine și trimisă pe mare, așa cum era aceasta, a devenit unul dintre cele mai cunoscute obiecte aduse vreodată de valuri. Putea pluti în siguranță, indiferent de uragane sau furtuni tropicale, se putea undui pe deasupra celor mai periculoși curenți de apă. Era, într-un fel, sălașul perfect pentru mesajul dinăuntru, un mesaj care fusese trimis pentru a îndeplini o promisiune.

E întotdeauna greu de spus unde vor ajunge sticlele lăsate în voia oceanului. Vântul și curenții joacă un rol esențial în fiecare traiectorie, furtunile și gunoaiele pot, de asemenea, să-i schimbe cursul. Din când în când, se poate prinde în vreun năvod, care-o va duce kilometri întregi în direcție opusă. Astfel, două sticle aruncate în ocean în același timp pot sfârși pe malurile diferite ale aceluiași continent sau chiar în colțurile opuse ale lumii. Nu se poate prezice pe unde va trece o astfel de sticlă, dar tocmai în asta constă misterul.

Misterul acesta i-a intrigat pe oameni de cum a apărut prima sticlă, și câțiva au încercat chiar să afle mai multe despre asta. În 1929, un grup de oameni de știință germani s-a hotărât să urmărească traseul unei anume sticle. A fost lăsată

EBRIS We know books

în voia valurilor în sudul Oceanului Indian, având înăuntru un mesaj prin care i se cerea celui care o va găsi să noteze locul în care sticla a ajuns la țărm și să o arunce înapoi în mare. Până în 1935, făcuse deja înconjurul lumii, plutind aproximativ douăzeci și șase de mii de kilometri, cea mai mare distanță înregistrată oficial.

Mesajele în sticlă au fost menționate cu secole în urmă și sunt incluse în poveștile unora dintre numele celebre ale istoriei. Ben Franklin, de exemplu, se folosea de sticle cu răvaș pentru a strânge informații de bază despre curenții de pe Coasta de Est pe la mijlocul anilor 1700 – informații care sunt folosite și azi. Chiar și în zilele noastre, Marina Militară Americană se folosește de sticle ca să adune informații despre curenți, dar și pentru a observa în ce direcție se extind petele de petrol.

Cel mai cunoscut mesaj trimis vreodată a fost cel al unui tânăr marinar, în 1784, Chunosuke Matsuyama, care eșuase pe o insulă de corali, fără mâncare și apă, după ce nava pe care se afla naufragiase. Înainte să moară, a cioplit cele întâmplate pe o bucățică de lemn, pe care a închis-o mai apoi într-o sticlă. În 1935, după 150 de ani, sticla a fost adusă la țărmul unui sat din Japonia, același în care se născuse Matsuyama.

Cu toate astea, sticla care fusese aruncată peste punte într-o seară călduroasă de vară nu conținea un mesaj despre vreun naufragiu și nici nu fusese folosită pentru hărți ale curenților oceanici. Avea totuși un mesaj care urma să schimbe pentru totdeauna cursul vieții a doi oameni, doi oameni care altfel nu s-ar fi întâlnit niciodată, și, ținând cont de asta, am putea spune că așa le-a fost sortit. Timp de șase zile, a plutit spre nord-est, împinsă de curenții amenințători din Golful Mexic. În cea de-a șaptea zi, curenții s-au potolit, iar sticla și-a urmat cursul propriu, spre est, găsindu-și în cele din urmă

drumul spre *Gulf Stream*[1], unde a prins viteză, plutind spre nord cu aproximativ o sută doisprezece kilometri pe zi.

După mai bine de două săptămâni de la pornire, sticla încă urma curentul golfului. În cea de-a șaptesprezecea zi, o altă furtună – de data asta în mijlocul Atlanticului – a generat un vânt estic suficient de puternic încât să o îndepărteze de curent, iar sticla a pornit în derivă spre New England. Nemaifiind împinsă de Gulf Stream, a plutit încet, în zigzag, în apropiere de Massachusetts, timp de cinci zile, până să se încurce în plasa de pescuit a unui anume John Hanes. Acesta a găsit sticla printre bibanii care se zbăteau neajutorați și a aruncat-o cât colo, în timp ce-și examina prada. Întâmplarea a făcut să nu se spargă, dar a fost uitată cu desăvârșire și a rămas lângă provă toată după-amiaza și prima parte a serii, până când barca a făcut cale întoarsă spre Cape Cod Bay. La opt și jumătate în seara aceea, pe când barca se afla la adăpost, în golf, Hanes s-a împiedicat din nou de sticlă, în timp ce fuma o țigară. A ridicat-o, dar, pentru că soarele era la asfințit, n-a văzut nimic neobișnuit înăuntru și a aruncat-o peste bord fără întârziere, făcând-o astfel să ajungă pe plajele uneia dintre micile comunități înșirate de-a lungul golfului.

Bineînțeles că asta nu s-a întâmplat imediat. A tot plutit câteva zile, apropiindu-se și depărtându-se de mal – ca și cum ar fi încercat să ia o decizie importantă – până când, într-un final, s-a hotărât în favoarea unei plaje de lângă Chatham.

Și acela a fost locul în care, după 26 de zile și 1 187 de kilometri, și-a încheiat lunga călătorie.

---

[1] Curentul Golfului – format în Marea Caraibelor (n.tr.)

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Sufla un vânt rece de decembrie, iar Theresa Osborne își încrucișă brațele, în timp ce privea în larg. Mai devreme, când venise, câțiva oameni se plimbau de-a lungul țărmului, dar observaseră norii și dispăruseră. Toată plaja părea să fie a ei și plecă să cerceteze împrejurimile. Culoarea cerului se reflecta în apă, dând impresia unui ocean de metal topit, în timp ce valurile se spărgeau, rând pe rând, de țărm. Norii grei coborau încet, iar prin ceața care se îngroșa văzând cu ochii abia se mai zărea linia orizontului. Într-un alt moment, poate într-un alt loc, ar fi observat, fără îndoială, măreția frumuseții din jurul ei, dar, stând pe plajă, își dădu seama că nu simțea absolut nimic. Într-un fel, avea senzația că nu e pe deplin prezentă, ca și cum totul ar fi fost doar un vis.

Venise cu mașina de dimineață, deși uitase aproape complet de excursie. Când luase decizia, plănuise să rămână până a doua zi. Pregătise totul și era chiar entuziasmată la gândul unei nopți liniștite, departe de Boston, dar, privind oceanul învolburat și plin de vârtejuri, se hotărî să nu rămână. De îndată ce va termina, se va urca in mașină și, indiferent cât de târziu ar fi, se va întoarce acasă.

Când se simți cu adevărat pregătită, Theresa începu să pășească încet spre apă. Pe braț, ținea o geantă pe care și-o aranjase cu grijă de dimineață, asigurându-se că nu a uitat

nimic. Nu spusese nimănui ce avea înăuntru, cum, de asemenea, nu-i trecuse prin minte să spună ce avea de gând să facă în ziua aceea. Mințise că merge la cumpărături pentru Crăciun. Era scuza perfectă și, deși era conștientă că ar fi fost înțeleasă dacă ar fi spus adevărul, călătoria asta era ceva ce nu voia să împartă cu nimeni. A fost doar ea când a început totul și tot singură voia să fie și la final.

Theresa oftă și se uită la ceas. În curând, odată cu fluxul, va fi cu adevărat pregătită. După ce-și găsi un loc care părea confortabil, pe o moviliță, se așeză pe nisip și își deschise geanta. Căută înăuntru și scoase ce voia: un plic. Respiră adânc și îl deschise.

Înăuntru erau trei scrisori împăturite cu grijă; le citise de nenumărate ori. Cu ele în față, stătea pe nisip, privindu-le pierdută.

În geantă mai erau și alte lucruri, deși încă nu se simțea în stare să se uite și la acelea. În schimb, își fixă în continuare privirea pe scrisori. Fuseseră scrise cu stiloul și, din loc în loc, erau pete de cerneală. Hârtia, cu tot cu imaginea unei corăbii în colțul din dreapta sus, începea să se decoloreze pe unele porțiuni, odată cu trecerea timpului. Știa că o să vină o zi când n-o să mai poată descifra cuvintele, dar nutrea speranța ca, după ziua asta, să nu mai simtă nevoia să se uite pe ele atât de des.

Când termină, le vârî înapoi în plic, cu aceeași grijă cu care le scosese. Apoi, după ce puse plicul în geantă, mai privi o dată plaja. De unde stătea acum, se vedea locul unde începuse toată povestea.

Își aminti cum se hotărâse să alerge în zorii zilei; imaginea acelei dimineți îi era foarte clară în minte. Era începutul unei zile frumoase. În timp ce devenea conștientă de

EPPIS | Weekend Books

atmosfera din jurul ei, asculta țipetele pescărușilor și clipocitul valurilor ajunse la țărm. Chiar dacă era în vacanță, se trezise destul de devreme ca să alerge, așa că nu era nevoie să fie foarte atentă pe unde mergea. În câteva ore, plaja urma să fie ticsită de prosoapele turiștilor, dornici să se prăjească sub razele soarelui fierbinte. Era întotdeauna aglomerație în Cape Cod în perioada aceea a anului, dar cei mai mulți dintre vizitatori dormeau de obicei un pic mai mult, iar ea se bucură din plin de alergatul pe nisipul întărit, fin pe care-l descopereau valurile. Spre deosebire de aleile de acasă, nisipul părea să fie numai bun, iar ea știa că n-o să o doară genunchii, cum i se întâmpla câteodată, după ce alerga pe aleile pietruite.

Întotdeauna îi plăcuse să alerge, era un obicei pe care și-l însușise pe pistele și la crosurile în aer liber din liceu. Deși nu mai avea același spirit competitiv și rareori își mai cronometra cursele, alergatul era acum una dintre puținele ocazii în care putea să fie singură, cu gândurile ei. Considera că e un fel de meditație, și de aceea mereu făcea asta de una singură. Nu putuse niciodată să înțeleagă cum și de ce le place oamenilor să alerge în grupuri.

Cu toate că-și iubea mult fiul, nu putea să nu se bucure că el n-o însoțise. Oricare mamă are nevoie de câte o pauză din când în când, iar ea de-abia aștepta să se relaxeze în timpul petrecut departe de casă. Fără fotbal seara, concursuri de înot, fără MTV zumzăind în fundal, fără teme de verificat sau trezit în mijlocul nopții să-și calmeze fiul când are crampe. Îl condusese la aeroport acum trei zile și-l urcase într-un avion care-l ducea să-și vadă tatăl – fostul ei soț – în California, și Kevin își amintise că nu o îmbrățișase de rămas-bun abia după ce-l atenționase ea.

– Iartă-mă, mamă, îi spuse în timp ce îi înconjura gâtul cu brațele, sărutându-i obrajii. Te iubesc! Să nu mori de dorul meu, bine?

Apoi, întorcându-se, înmână biletul însoțitorului de zbor și aproape că nici nu se uită înapoi.

Nu se supărase pe el pentru că uitase. La doisprezece ani, era în perioada aceea în care avea impresia că să-ți iei mama în brațe și să o pupi în public nu era sub nicio formă *cool*. Pe de altă parte, mintea îi stătea la altele. Aștepta excursia asta de la Crăciunul trecut. El și tatăl lui urmau să meargă în Marele Canion, să petreacă o săptămână la rafting, pe râul Colorado, și apoi să ajungă la Disneyland. Era visul oricărui copil, iar ea era fericită pentru el. Deși avea să fie plecat pentru șase săptămâni, era conștientă că e bine să-și petreacă un timp cu tatăl lui.

Rămăsese în relații relativ bune cu David, cu toate că divorțaseră deja de trei ani. Deși nu fusese cel mai bun soț, nu-și neglijase nicicând atribuțiile față de Kevin. Niciodată nu uitase să îi trimită un cadou de Crăciun sau de ziua lui, îl suna în fiecare săptămână și traversa țara dintr-un capăt în altul doar pentru a-și petrece câteva weekenduri cu fiul lui. Apoi mai erau, bineînțeles, vizitele la care avea dreptul în mod legal, cele șase săptămâni în fiecare vară și în fiecare vacanță de Crăciun și de Paște, când, timp de o săptămână, școala era închisă. Annette, noua soție a lui David, era ocupată până peste cap cu copilul lor, dar Kevin o îndrăgise mult și niciodată nu se întorsese acasă simțindu-se neglijat sau supărat. De obicei, lăuda excesiv vizitele de acolo și toată distracția de care avea parte. Erau momente când devenea enervant, iar ea era puțin geloasă, însă încerca pe cât posibil să nu lase să se vadă.

LIBRIS | MEDIA BOOKS

Acum, pe plajă, făcea jogging. Probabil Deanna o aștepta să termine de alergat, ca să nu mănânce singură – știa că Brian plecase deja –, iar Theresa ardea de nerăbdare să viziteze împrejurimile cu ea. Erau un cuplu în vârstă – atât ea, cât și Brian aveau în jur de șaizeci de ani –, dar Deanna era cea mai bună prietenă a ei.

Editor-șef la ziarul unde lucra Theresa, Deanna venea de ani de zile cu soțul ei, Brian, la Cape. Stăteau întotdeauna în același loc, Fisher House, iar când a aflat că Kevin pleacă o bună parte a verii să-și viziteze tatăl, a insistat ca Theresa să îi însoțească.

– Brian se duce să joace golf în fiecare zi, cât timp stăm aici, și mi-ar prinde bine puțină companie, spuse. Și, pe de altă parte, ai ceva mai bun de făcut? Trebuie să mai ieși din apartamentul ăla, măcar din când în când.

Theresa știa că avea dreptate, iar după câteva zile de gândire acceptă.

– Mă bucur foarte mult, spuse Deanna cu o privire victorioasă. O să-ți placă la nebunie!

Theresa n-avea cum să nu recunoască: era un loc plăcut. Fisher House era o casă renovată cu mult bun-gust, care aparținuse unui căpitan; era așezată pe marginea unei stânci, oferind priveliștea întregului golf Cape Cod, iar când o văzu în depărtare, încetini pasul. Spre deosebire de cei tineri, care își măresc viteza când ajung spre finalul cursei, ea preferă să încetinească și să se relaxeze. La treizeci și șase de ani, nu-și mai trăgea sufletul așa de repede ca altădată.

În timp ce respirația își recăpăta ritmul, se gândea cum să își petreacă restul zilei. Își luase cu ea cinci cărți pentru vacanța asta, cărți pe care de vreun an plănuia să le citească, dar niciodată nu găsise timp. Timpul era problema principală: nu părea să fie niciodată suficient – în condițiile în care

Kevin avea o energie inepuizabilă, ea trebuia să aibă grijă de casă, iar teancul de hârtii de pe biroul ei nu părea să scadă niciodată. Era redactor la *Boston Times* și lucra mereu sub presiune, pentru a publica săptămânal trei articole. Cei mai mulți dintre colegii ei considerau că avea succesul asigurat – pur și simplu, dactilografia trei sute de cuvinte și gata –, dar lucrurile stăteau complet altfel. Nu mai era de mult o treabă ușoară să fii creativ în domeniul creșterii și educării copiilor, iar miza era și mai mare dacă voia să-și păstreze în continuare notorietatea. Rubrica ei, „Părinți moderni", apăruse în șaizeci de ziare din țară, chiar dacă unele preluaseră numai unul sau două articole într-o săptămână. Și, pentru că primise această ofertă de sindicalizare[1] în urmă cu doar optsprezece luni, nu-și putea permite nici măcar câteva zile libere. Rubricile cu apariție regulată erau extrem de puține, iar concurența era acerbă între sute de editori.

Theresa încetini pasul, ca pentru plimbare, și se opri de tot când un pescăruș îi trecu pe deasupra capului. Aerul era umed și-și șterse cu mâna fața transpirată. Inspiră adânc, ținând aerul în piept pentru o clipă, apoi expiră, cuprinzând oceanul cu privirea. Pentru că era încă devreme, apa era de un gri murdar, dar asta urma să se schimbe de îndată ce soarele avea să se înalțe puțin pe cer. Valurile erau ademenitoare. Își scoase pantofii și șosetele, apoi se îndreptă către marginea apei, lăsând valurile să-i atingă picioarele. Apa o învioră și petrecu vreo câteva minute bălăcindu-se. Se simți dintr-odată bucuroasă că-și găsise timp, în ultimele luni, să scrie articole în plus, pentru ca săptămâna asta să se detașeze total de muncă. Nu-și mai aducea aminte când se dezlipise

[1] Se referă la distribuirea unui anumit produs prin mai multe canale de difuzare în același timp. Acest produs este de, obicei, o creație intelectuală și poate fi un articol de ziar, un serial de televiziune, o serie de caricaturi. (n.tr.)

EBRIS Books

ultima oară de calculator, fiind mereu prinsă între întâlniri și termene-limită, iar faptul că era departe de birou o făcea să se simtă liberă. Aproape că avea senzația că e din nou stăpână pe propriul destin, ca și cum de-abia ar fi făcut primii pași în lume.

Într-adevăr, erau nenumărate lucruri acasă pe care știa că ar fi trebuit să le rezolve. Ar fi trebuit să pună tapet și să modernizeze baia, să astupe găurile rămase în pereți de la cuie și n-ar fi fost o idee rea să retușeze pereții din apartament. Cumpărase tapetul și niște vopsea cu câteva săptămâni în urmă, suporturi pentru prosoape, mânere de ușă și o oglindă, precum și uneltele de care avea nevoie, dar cutiile erau încă sigilate. Avea mereu ceva de făcut pentru weekendul următor, deși, de cele mai multe ori, zilele de weekend îi erau la fel de încărcate precum celelalte. Cumpărase deci lucrurile, dar le aruncase în spatele aspiratorului, în aceleași pungi în care fuseseră aduse acasă; de fiecare dată când deschidea ușa dulăpiorului, păreau să-i sfideze bunele intenții. „Poate, își spuse, când mă voi înapoia..."

Își întoarse capul și văzu un bărbat care stătea la mică distanță de ea, pe plajă. Era mai în vârstă decât ea, să tot fi avut în jur de cincizeci de ani, iar fața lui era bronzată, de parcă ar fi fost unul dintre localnici. Nu părea să se miște – pur și simplu stătea cu picioarele în apă –, iar ea observă că avea ochii închiși, ca și cum s-ar fi bucurat de frumusețea lumii, fără să fie nevoie să o vadă. Purta niște blugi spălăciți, ridicați până sub genunchi, și un tricou lejer, pe care nu se deranjase să și-l bage în pantaloni. Uitându-se la el, simți dintr-odată dorința de a fi diferită. Cum ar fi să poată cutreiera plaja, fără niciun fel de griji? Cum ar fi să aibă un loc al ei, un loc tihnit în care să se ducă zi de zi, departe de forfota din Boston, doar ca să fie recunoscătoare vieții?

Înaintă un pic în apă și încercă să-l imite pe bărbat, sperând să simtă măcar puțin din ceea ce părea că simte el. Dar, când închise ochii, observă că singurul lucru la care se putea gândi era Kevin. Dumnezeu îi era martor, voia să petreacă mai mult timp cu el și, cu siguranță, și-ar fi dorit să aibă mai multă răbdare atunci când erau împreună. Voia pur și simplu să stea și să vorbească cu fiul ei, să joace Monopoly sau să se uite împreună la televizor, fără să simtă că trebuie să se ridice de pe canapea și să se ocupe de alte lucruri mai importante. Erau momente în care se simțea o mincinoasă când îi spunea lui Kevin că el este pe primul loc și că familia e cel mai important lucru.

Problema era însă că întotdeauna se găsea ceva de făcut. Erau vase de spălat, baia trebuia curățată, iar cutia pisicii goită; mașina trebuia dusă la verificat, hainele, spălate și mai erau și facturi de plătit. Chiar dacă Kevin o ajuta pe cât posibil, era și el aproape la fel de ocupat ca ea, împărțindu-se între școală, prieteni și toate celelalte activități. La cum stăteau lucrurile, nu apuca niciodată să citească revistele sau să răspundă la scrisori, iar câteodată, în momente ca acestea, simțea că pur și simplu viața îi alunecă printre degete.

Dar cum să schimbe toate astea? „Trăiește pe rând fiecare zi", îi spusese întotdeauna mama ei; dar mama ei nu avusese un loc de muncă și nici nu fusese nevoită să facă față provocării de a crește de una singură un băiat puternic și încrezător, și totodată suficient de atent și grijuliu. Ea nu putuse înțelege niciodată presiunea la care era supusă Theresa în fiecare zi. La fel i se întâmpla și cu sora ei, Janet, care călcase pe urmele mamei. Ea și soțul ei erau fericiți, căsătoriți de aproape unsprezece ani și cu trei fete minunate. Edward nu era un bărbat nemaipomenit, dar era cinstit, muncea din greu, iar familia lui se descurca fără ca Janet să fie nevoită să muncească. Erau